

Прекрасна, як день, що мина...

Міхай Емінеску

Лягли на озерну блакить
сумні небеса відпочить,
і сонця веселого промінь
прорізав млу вишніх огромів.
Лісок, що на схилі гори,
й собі зазирнув у вири.
І лине гранітна гора
крізь височі, мудра й стара.
На древній вершині її
я мислі плекаю свої.
Дивлюся щасливо на схід:
там сонце залишило слід.
Дивлюся на захід сумний –
пітьму там ніхто не спинив.
А потім зіходжу в долину,
лягаю у трави і лину
душею кудись у віки,
крізь вітер, крізь плюскіт ріки...
В душі моїй – спокій і згода:
мене обіймає природа –
це небо над піками гір
і квітів прекрасний узір.
Дивлюсь, як іскриться ріка,
така нетривка і тремка.
Я чую нових дивовиж вість.
Над безкраєм пурхає свіжість.
І лебідь в безмежжя нове
у сині високій пливе.
Я бачу метеликів зграю,
що мед у суцвіттях збирають.
Далися би крила мені –
збирав би нектари рясні
також би метеликом я,
де все кольорами сія.
Я б жив у прекрасній лілеї:
давно я закоханий в неї.
Мене вона манить одна –

прекрасна, як день, що мина!

З румунської переклав Олег Гончаренко